

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Venerabilis Patris D. Hludowici Blosii Abbatis Lætiensis Ordinis S. P. N. Benedicti Tomus Posterior Margaritum Spirituale

Blois, Louis de

Monasterii Campidonensis, 1672

Cap. XI. Semper anhelandum ad mysticam unionem cum Deo.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45885](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45885)

CAPUT XI.

*Semper anhelandum ad mysticam
unionem cum DEO.*

§. I. VNIO MYSTICA CVM DEO.

1. *Quomodo fiat in anima devota.*
2. *Quomodo in hac unione anima seipsam & omnia creata perdat, & Deum sine imaginibus contempletur.*
3. *Pauci ad eam pertinent, & ij debent cautissime ambulare, & vigilanter sese exercere in omni bono opere contra fraudes diaboli.*

§. II. Est enim VNIO quædam FALSA, quam aliqui ut unionem cum Deo amplectantur.

1. *Nimirum otiosa quies animi, in iis qui negligunt & despiciunt exercitia virtutum, quo ipso conuincuntur, non esse veri contemplatores; sed misere decepti & seducti.*
2. *Quare ij soli debent ad veram unionem aspirare, quos Deus ed vocat, vel ratione statui contemplatiui, vel per prudentes directores.*

§. III. REVELATIONES seu VISIONES.

1. *Non sunt optande nec petende.*
2. *Quomodo vera visiones discernantur à falsis & diabolicis illusionibus.*
3. *Humiles anime per falsas iuusiones non facile seducuntur.*

§. I. VNIO MYSTICA
CUM DEO.

MAGNA res, magnaprorfus
res est, tempore hujus exilii
Deo per mysticam nudamque
unionem in divino lumine copu-
lari. Fit autem hoc, quando munda,
humilis, & resignata anima
ardenti charitate succensa, supra
seipsam Dei gratia evehitur, &
ad ingentem divinæ lucis claritatem,
menti affulgentem, amittit
omnem considerationem atque
distinctionem rerum, deponitque
imagines etiam excellentissimas,
actota amore liquefacta, & velut
ad nihilum redacta, defluit in
DEUM. Tunc enim sine medio

Unio mystica quomodo celebretur in anima devota.

con-

gnationem, assensum præbuit, dicens Angelo incarnationem Filii Dei sibi annuntiasti, *Ecce ancilla Domini fiat mihi secundum verbum tuum*: Spiritus sanctus in illam descendit, & in momento ipse cum Patre & Filio formavit, ex purissimo ejusdem sacræ Virginis sanguine, corpusculum humanum, membris omnibus absolutum atque perfectum: creavit eodem momento animam rationalem, quam eo ipso temporis puncto univit illi corpusculo. Aliorum infantium corpora non repente, sed paulatim formantur in membra; quæ ubi jam in utero materno perfecta sunt, Deus animam in momento creat, creandoque infundit corpori. Sicut diximus, humanitas Christi via & janua est, qua ad Divinitatem pertingitur: nec aliquis ad sublimioris contemplationis quietem divinamque unionem tutò adspirat, nisi virtutes Christi sanctissimas diligenter imitari, & amabilem humanitatis & ejus imaginem animæ suæ per devotam meditationem imprimere conetur.

† Audiant hoc Mystici, qui omnes imagines à contemplatione mystica excludunt. De qua re, & de nonnullis Theologiæ mysticæ locutionibus mysteriosis ad normam Theologiæ Scholasticæ revocatis & explicatis, quales crebrò in Blosiana doct. ina occurrunt, & videre licet cap. xi. proxime sequenti, magnopere suadendum est, ut pius & solida veritatis amans Lector adire velit R. P. Maximilianum Sanctærum, toto quidem libro Theologiæ mysticæ, sed maxime in quinque Exercitationibus de Contemplatione, ut vocat, pura.

SPICU-
LUM SPI-
RITUA-
LE.

conjungitur DEO, & efficitur unus spiritus cum eo, atque in illū transformatur transmutaturque, sicut ferrum in igne positū transmutatur in ignem, non desinens esse ferrum. Fit unum cum DEO, non tamen ita ut sit ejusdem substantiæ & naturæ cum Deo. Qui-escit hic anima, cessatque à propria actione: & oprabilem Dei operationem dulciter sustinens, pace gaudioque ineffabili abundat. Tantum gustum hic percipit, ut ei cælum, terra, & quæcunque in illis sunt, præ consolationis magnitudine colliquefcere, atque in nihilum redigi posse videantur. Ipsa quippe supra naturalium virium suarum operationem sublevata, pervenit ad silentem & tranquillam essentiam suam; ubi unitas simplicitasque est, & ubi Deus habitat: jamque æterna Veritate reperta, inexhaustas opes possidet. Felix planè illa anima, quæ supra omnia creata, supraque propriam actionem evecta, in vi memorativa nudatur omnibus imaginibus, & meram puritatem sentit: in vi intellectiva percipit præfulgidas illuminationes Solis justitiæ, & divinam veritatem cognoscit: in vi autem amativa sentit æstum quendam quieti amoris, sive contactum Spiritus sancti, tanquam fontem vivum rivulis æternæ suavitatis manantem, atque ita ad excellentem cum DEO unionem introducit. *a*

a R. P. F. Thomas à Iesu in via & vita my-

stica dux & magister à Deo ductus, & doctus libro 4. divinæ seu à DEO infusæ Orationis capp. 2. & 9. texens catenam ab Apostolis per antiquos Patres, omnium Doctorum qui de unione mystica, fructiva, & supernaturali scripserunt, ad extremum citat & laudat D. HLudovicum Blosium, & ea documenta recenset quæ hoc loco traduntur, & quæ in Institutione spirituali cap. 12. & alibi sanctorum Patrum dictis consonantia.

Igitur anima vastissimam Divinitatis solitudinem ingressa, feliciter se perdit: & lucidissimæ caliginis claritate illustrata, præ cognitione fit quasi sine cognitione, atque in sapienti quadam ignorantia constituitur. Quæ licet nesciat quid sit DEUS, qui nuda charitate unita est, licet non videat Deum sicuti est in gloria sua, experimento tamen dilcit, illum infinitè transcendere omnia sensibilia, & quidquid de Deo scribi, dici, vel humano intellectu apprehendi potest. Sentit longè aliud esse, sine imaginibus in Deū excedere, quàm in nobilibus aut diuinis imaginibus atque similitudinibus Deum intueri. Denique per intimum amoris complexum contactumque melius Deum cognoscit, quàm exteriores oculi visibilem solem cognoscant. Hujusmodi anima optimè scit quid sit vera contemplatio: nam nam aspectus ejus in regionem ineffabilis lucis directus, ibique defixus, feliciter cernit quàm angusta & exigua, ac pænè nihil sit omnis creatura, comparata celsissimo atque intermino Deo. *b*

b Hic etiam atque etiam monendus & obsecrandus est mysticæ hujus unionis candidatus, ut pro sana intelligentia, & tuta praxi Institutionum istarum Blosianarum, velit

Sæcu-
lum SPI-
RITUA-
lis.

velit consulere R. P. Maximilianum Sandaui, Theologiae mysticæ seu Contemplationis divinæ Religiosorum à calumniis vindicatae commentatione 6. quæ agit de Unione Mystica per Exercitationes triginta, quibus ad momenta Theologica expendit, citatis sententiis S. Augustini, S. Bernardi, & aliorum sanctorum Patrum, item D. Thomæ, R. P. Francisci Saaresii, & aliorum Theologiae Doctorum, quidquid hic & alibi tradit Blosius de unione nuda & sine medio, de transformatione in Deum; de cessatione operationis potentiarum animæ, de sensibus & sensatione interna mystica, de silentio & quiete essentia, de nuditate ab imaginibus ac imaginationibus, de solitudine, de caligine de aliis atq; aliis ad eandem mysticâ scientiam spectantibus; quæ subtilissimè & solidissimè aliis etiam toto illo libro commentationibus enucleantur.

3.
Non om-
nes DEI
servi
mysticam
illam u-
nionem
attingunt.
& dan-
tur bona
consilia
quæ qui
eam at-
tingunt.

Sed non omnes servi DEI in hoc sæculo ita rapiuntur supra seipos, non omnes ita pertinent ad occultum, simplicem, nudumque & Deiformem animæ fundum, non omnes admittuntur ad mysticam illam præcellamque cum DEO unionem, ad quam nullus proprio conatu aut labore pervenire potest, nisi speciali gratia DEI adjuvetur. Qui autem illuc admittuntur, debent, præclara illa Dei operatione in ipsis cessante, mox resumere propriam actionem, & sanctas imagines, bonaque opera atque exercitia: debent humiles manere, & in proficiendi desiderio persistere, sicque se gerere quasi nunc primum melius vivere cepissent. Neque enim durante hac vita tam altè vel profundè in DEUM ingrediuntur, quin quolibet momento sublimius profundiusque in illum ingredi queant: & aliquid in

eis semper refidebit, quod nondum satis mortificatum sit. Estò, non amplius moveantur isti mortalium creaturarum aspectu; adhuc tamen necesse est ut vigilent, & seipos ad mortem usque diligenter observent. Certè Rex David vir secundum cor Dei, qui in adolescentia pascens ovium greges, gratiam eximia contemplationis acceperat, hic ipse post propheticas mirasque illuminationes (ei enim incerta & occulta sapientiæ suæ DEUS manifestaverat) post crebras divinæ dulcedinis degustationes, post mysticas transformationes, & amorosos ardentisque in DEUM excessus, jam senex in gravissima scelera prolapsus est, nempe in adulterium & homicidium.

§. II. FALSÆ UNIONIS PERICULUM.

Nonnulli perfectionem stolidè in hoc constituunt, ut ipsi quieti ac liberi intellectum suum ab imaginibus expedire, seseque cum otiosa & nuda sensualitate intra seipos recipere possint: negligentes interim DEI amorem, & quælibet pia opera atque exercitia. Qui quidem falsæ quietis sectatores, cum seipos impurissimè quærant, & in seipsis potius quàm in Deo delectentur: misera diaboli mancipia sunt. Le-

Falsa u-
nio &
quies, pe-
riculosa
& otiosa.

Peri-
culo-
sum
templato-
res, opera
bona non
deserunt,
sed ex o-

M m otium

SPECU-
LUM SPI-
RITUA-
LI-
oio suo &
quiete li-
benter ad
negotia
obedien-
tia aut
charita-
tū egre-
diuntur.

otium sectantur, ut tamen bona opera atque exercitia non deserant. Nam & virtutibus dant operam pro viribus, & DEVM laudant, & passionem Dominicam recolunt, & gratias agunt, & frequenter orant si eis vacat, & DEO per sinceram charitatem adhærent: honorem item DEI potiùs quàm propriam delectationem spectant & quærent. DEUS in eis nobilissimum opus suum peragit: quia ipsi divino amore pleni, per internum silentium sese nudos & simplices exhibent, nihil cogitando, nihilque considerando. Hoc modo ab omnibus imaginibus gratiâ DEI expediti, rapiuntur, & evolant ad divinæ caliginis radium, ac DEO sine medio uniuntur. Plerique pii homines licet eò non pertingant tempore hujus exilii, nonnullam tamen cogitationis simplicitatem in se sentiunt, dū exclusis ab animo tumultibus, jucundam Dñi præsentiam humiliter, placidè & amanter in silentio attendunt, alia queque parum aut nihil considerantes.

2. *Non est cuiusvis vacare unioni, sed eorū qui volunt.* Porro, † quemadmodum foret absurdum, si is, cui Rex demandasset officium standi ante mensam suam & serviendi, injussus mensæ Regis impudenter accumberet: ita improbè facit,

† Laudat hanc doctrinam R. P. Antonius Molina Carthusianus lib. de Oratione, tractatu 2. cap. 6. §. 4. & inter orationes præcepta recitat R. P. Alfonsus Rodericius parte 1. tract. 5. cap. 5.

qui se totum dare vult otio contemplationis, cùm tamen ad illud evidenter non vocetur à Deo. Tu ergo & DEO magis ac magis placere desiderabis atque conaberis, & nihilominus semper contentus eris eâ gratiâ quam tibi largiri dignatur Dominus. Si ipse singulare quidpiam in te operari voluerit, non eum impedias; sed voluntatem ejus decenter sequere, continens, jugiter reipsum in sancta humilitate, tuique nihilipensione.

§. III. REVELATIONES.

Visiones & revelationes (quæ interdum etiam malis conceduntur) inordinatè non desideres. Illi qui eas vanè appetunt, & eis inconsideratè fidem adhibent atque confidunt, facile decipiuntur à satana, qui se transfiguratur in Angelum lucis, & plerumque vera falsis permiscet, ut fallat. Ipse nonnunquam vera, nonnunquam falsa; sed Spiritus S. nunquam nisi vera revelat, prædicat & annuntiat.

Bono spiritu animam visitante, solet ipsa in initio timore corripitur, sed mox gaudium & consolationem recipit, alacritatemque & pacem internam ac famem virtutum retinet. Diabolo verò se exhibente, timor incussus permanet vel etiam augetur in anima; & quàmvis, dum dæmon sese in Angelum lucis transfiguratur, anima

SPECU-
LUM SPI-
RITUA-
LIS.

anima in principio exhilaretur; postea tamen confunditur, tenebrisque repletur, & impacata redditur. Si videndo visionem aliquam dubitas, donec certior fias, Deum non offendis, etiamsi visio sancta & divina sit. Perpendere diligenter & solerter oportet, utrum ipsæ visiones ac revelationes omni simulatione fictioneque & absurditate ² careant, utrum item concordent cum fide Catholica, & sacris litteris. Orthodoxorumque Patrum scriptis. Si enim cum illis non concordant, statim rejiciendæ sunt. Illusio diabolica hominem facere solet superbū, irrefignatum, atque in proprio sensu obstinatum: sed revelatio divina hominem reddit humilem; ³ resignatum, & flexibilem. Sunt quidam Deo dediti, qui etiam vigilantes & sani adducuntur operatione Dei à sensibus corporis, ut eis sopitis, perfectè intendant divinis visionibus & revelationibus. †

^{3.} Sanè malignus spiritus illos minimè seducit, qui in revelationibus eximia divinæ charitatis dulcedine, puroque intellectualis ac supernaturalis luminis influxu perfunduntur. Et Dominus omnes humilitate non ficta præditos, seque piè quærentes & invocantes, benignè conservat ac protegit, ne diabolicis laqueis irretiti pereant. Nam qui superbiunt, & qui duplicitatem fictionemque aliquam in se occultant, seiplos miserè seducunt, atque in

massam diaboli spontè conjiciunt. Cùm Deus fidelissimus sit Pater, humilibus filiis petentibus panem, ovum, aut piscem, non dat pro pane lapidem, neque pro ovo scorpionem, neque pro pisce serpentem: sed dat illis spiritum bonum, dat quod saluti eorum conducit. Fieri nulla ratione potest, ut ipse humiliter ad se confugientes sibi que verè confidentes derelinquat. Itaque qui humiles sunt, tendiculas satanæ semper effugiunt. Et profectò nullum est veræ sanctitatis certius signum atque argumentum, quàm vera humilitas, & perfecta sui resignatio.

† Has & longè plures notas certas & claras ad discernendum veras visiones & revelationes à falsis, adfert R. P. Martinus Delrio per sex Sectiones in Disquisitionibus Magicis lib. 4. cap. 4. quæst. 3. qua disquirat, quo pacto divina revelatio discernenda sit à diabolica revelatione; quam rem exornat allatis plurimis exemplis, & confirmat citatis plurimis è vetere & nova memoria Auctioribus. Cui lubet, cum fructu leget.

CAPUT XII.

*Eucharistia veneratio. Cultus Dei-
pare & Sanctorum celestium.*

§. I. EVCHARISTIA.

1. Quæ preparatione suscipi debeat.
2. Fides de reali Christi presentia, & mysterio Incarnationis.
3. Multiplex & ineffabilis fructus devotæ communionis.
4. Quotidie saltem spiritualiter percipienda Eucharistia, & Hostia cum Sacerdote sub sacro offerenda.

§. II. DEIPARÆ Virginis cultus debet esse spirituali anima commendatissimus.

M m 2

§. III. SAN-